

MALENA U POTRAZI ZA VJEROM (Duhovno putovanje)

Tatjana Pavlic Blažon

V. KLUB

U Klubu smo.

Kad razmislim, dugo nismo bile ovdje.

Običavali smo najprije družiti se u parku, prije nego što bismo došli ovamo.

Kupili bismo crveno vino i kolu kako bismo mogli izmiješati bambus. To je bilo najjeftinije. Ponekad se pila i neka žestica, ali to su bili izuzetci. Kada bismo pili pivo, u dućanu bi netko ostavio svoju osobnu iskaznicu radi kaucije za boce, a kasnije bismo ih morali vratiti. Gledalo se na svaku kunu jer rijetko je tko imao izdašan džeparac. Čini se da su roditelji bili u pravu, jer da smo i imali više novaca, tko zna što bismo kupovali. Već smo ovako živjeli na rubu.

Cigarete su bile luksuzna roba pa ipak su se i one našle. Pušio se Ronhill ili Marlboro, a ti si jedno vrijeme čak pušila one tanašne cigarete, ne sjećam se kako su se zvale, Kim?

Osim u gradskom parku, jedno smo vrijeme naše pijanke smjestili u dvorištu centralnog vrtića, a tamo se trebalo uspeti preko ograde. Naše nalaženje tamo kratko je potrajalo jer smo počeli praviti preveliku štetu pa su gradske vlasti, unajmivši zaštitare, pronašle način kako da nas odande otjeraju.

Kada bismo došli do Kluba, već smo bili u veselom izdanju. Bilo je to mjesto na kojem smo se osjećali doma jer mogli smo biti takvi kakvi jesmo, bez da budemo pristojni i uglađeni čega nam je bilo dovoljno tijekom svakog dana. U Klubu bismo se ispuhali od svega, ali smo isti takvi ispuhani do daske bili i narednog jutra kada bismo se od umora jedva promolili iz kreveta praveći se pred ukućanima da nismo ni pod kakvim utjecajem ispijenih promila. Mišići bi nas boljeli od plesa, glava od alkohola, a grla bila isušena dimom i glasnim pjevanjem ili nadvikivanjem u razgovoru.

Gužva je, polumrak, reflektori izmjenjuju boje, zrak je ispunjen dimom i vlagom tijela, iz zvučnika trešti *Tequila*. Plesači se ljuljaju u ritmu glazbe i promila koji im teku uzavrelom krvi.

Okrećeš se prema meni i vičeš kako bih te mogla bolje čuti: „To je znak!”

Upitno te promatram.

„Idemo za šank!” pojašnjavaš.

Probijamo svoj put kroz mnoštvo i gledam te kako konobaru daješ narudžbu. Pred nas dolaze dvije čašice, limun i sol. Izvodimo mali ritual, vičeš: „Naiskap!”

Nazdravivši s tobom, gledam preko tvog ramena i primjećujem jedne naočite oči. Mogla bih se zakleti da je i on maločas pogledao mene pa skrenuo pogled, kao što

sam i prilično uvjerena kako me promatrao kada smo zadnji puta bile ovdje i plesale na podiju.

Nakon tri-četiri runde začas smo produhovljene!

Dio sam mase u Klubu koju nosi glazba.

Zvijezde su nam u očima. Moje se tijelo kreće slušajući bas.

Nije važno kako plešem, glavno da se krećem, da sam tu, da sam živa, da pružam svoje ruke i vrtim se oko svoje osi.

Ja se pokrećem i jedno sam sa svime, s glazbom, s ritmom, jedno sa svojim i s tijelima drugih plesača.

I ti plešeš, uvijek si to voljela. Uvijek smo to voljeli i sve nas je povezivalo. Plešemo dok nas noge ne zaboje i dok nam se ruke ne skrše, plešemo kao da nema sutra, samo je ovaj trenutak. Valovi koje dižemo pokreću galaksije i svemirom razmještaju nebeska tijela. Mi smo ritam.

Slobodni smo.

* * *

Ušle smo u tamu jezera.

U gluho doba noći, u gužvu i pijanku noćnog kluba.

U svoje strahove. Podsvijest.

Slušam i znam: sloboda je ta koja me plaši. Čista, sirova, neukročena sloboda i polet. Sve ono što možemo biti, uraditi s njome.

Ni nadala se nisam da ću upravo to otkriti.

* * *

„Kad se plašimo sebe, plašimo se i onog dijela sebe koji je od Boga dokidajući vlastito unutarne svjetlo”, kažeš mi. „Kada se plašiš, a da to nije neki razuman strah, preuzimajući njegovu energiju, odvajaš se od Izvora.”

„Nisu me učili da vjerujem u svoju snagu, jer...”, tražim obrazloženja u sebi, „jer me nisu učili ni to da je Bog u meni”, provalim, tek tada shvaćajući istinitost svoje nehotične izjave.

„Da, već strahu i davanju svoje snage nečemu što je izvan tebe.”

„Otkad si ti postala tak pametna!” gledam te, iznenađena tvojim komentaram.

„Ma molim te, duh je beskonačno mudar. I ima pristup svemu, samo ti na ovoj ljudskoj razini to ne kužiš, a zapravo i ti imaš iste sposobnosti. Ti si i tijelo i duh.”

* * *

Ostavljam za sobom ludi noćni izlazak, u krevetu sam i nakon neprospavane noći moje tijelo vibrira, usta su mi suha, u ušima mi još uvijek pulsira glazba, sada ohlađeni mišići stežu se. U samom središtu moje glave previru se različiti geometrijski oblici i forme, nastaju iz glazbe koja još svira u meni.

Sanjam.

U snu mi se obraća arkandeo Mihael.

Doživljam ga kao svjetlo. Znam da je to on, upravo onaj koji dolazi u pomoć kada trebamo zaštitu i hrabrost. Snažno je biće svjetlosti, energetski potpis mu je plave boje, a stas bi se mogao opisati plećatim. Vojnog stava i čvrstine, stoji šakama oslonjenima i sklopljenima na dršci mača, isto tako sačinjenog od svjetla, koji drži ispred tijela oštrice spuštene prema dolje. Ipak, njegovo blještavilo intenzivno je i sigurnije se osjećam kad ga ne gledam jer nisam navikla na toliko svjetlosti. Stoga radije blokiram što vidim.

Kada je on prisutan, osjećam poniznost. Koliko puta bih samo voljela prizvati ga k sebi, u pomoć. Ipak, znam da se moram osloniti na svoje noge, izgraditi svoju vlastitu unutarnju snagu. Unatoč tome, nadasve sam mu zahvalna što je sada ovdje.

Govori mi.

Dobivam dopuštenje; kada god osjećam strah, mogu se pridržati za njegov mač istine.

Promatram mač i na njegovoj dršci iščitavam simbole, svjetlosne simbole. Sasvim me zaokupljaju. Plamičci, koji titraju nad površinom u koju su ugravirani, tako su mi poznati, a zapravo ih ne mogu nikuda svrstati.

Iz mača isijava jarka bijelo-plava svjetlost koja siječe sve strahove koji su se zbili uza me.

Težina koja me okruživala, nestaje.

„Nemoj se ustručavati koristiti svoju slobodu. Združena s božanskom mudrošću i snagom moći svjesno upravljati svojim životom - neće nanositi zlo.“

Razmišljam o tome kao o receptu; ubaci još malo ljubavi i božanske mudrosti, sve zajedno sintetiziraj, kolač uspio!

Čujem Mihaela kako se smije tako da mi je odmah toplije oko srca.

* * *

Budim se u znoju, mokra.

Žmirkam i promatram digitalne brojke na pregledniku svog sata. Još malo i morat ću se spremi na posao.

Sklopila sam oči i zapala u onaj slatki san koji si možemo priuštiti samo kada imamo još samo malčicu vremena za prepuštanje toplini kreveta.

* * *

Još jednom sanjam.

Ponovno sam u Klubu i sasvim sam trijezna.

Svira *Born Dead*. Rođeni mrtvi. Jesmo li? Ili ipak spadamo u onu posebnu zaštićenu klasu društva kojoj je omogućeno koristiti svoju glavu?

Do malo prije na podiju su se u pogu razbacivali punkeri s tipičnim frizurama obrijanih glava ili irokezama sa šiljcima dodatno obojenima sprejem u boji. Misle da su nešto posebno tako buntovni, a na kraju priče njihov se pokret pretvorio u samo još jednu pomodariju. Slijepo pripadanje jednoj ideologiji, pa makar i kritizirajući postojeći poredak, ostaje poput slogana na listu papira, kao kod konja kojima je vid usmjeren samo u jednom smjeru, a oni ostaju zavedeni idejom da su svojom odjećom izrazili opaki bunt protiv društva.

Stojim na ulaznom stepeništu kojim se spušta u prostor gdje se nalaze bar i plesni podiji, točno tako da imam pregled nad cijelim prostorom pred sobom. Vjera je sa mnom, stoji uza me tako da može postrance šaputati u moje uho kako bih je čula usred buke noćnog kluba u koji smo zalazile nekad davno, čini se kao u drugom životu.

„Pričaj mi što vidiš“, govoriš mi.

Pomišljam, to je još jedna od tvojih igara.

„Hoće li mi to pomoći u pronalaženju ključeva?“ pitam te koketno.

Ozbiljna si: „Dobro gledaj, pričaj mi što vidiš.“

Pročišćujem grlo i slijedim tvoju uputu. Promatram slabo osvijetljen prostor pred sobom ispunjen plesačima natiskanima na podij, ljude uz bar koji naručuju i ispijaju piće, puše. Ekipa je obučena u punk i grunge stilu. Nema vedrih boja, samo tamna paleta. Na nogama se furaju Martensice iznad gležnja s metalnom kapicom i žniranjem po sredini, a ulazi se u zelenim ili crnim tankericama ili bomber jaknama te ih se odlaže u garderobi.

Započinjem: „Vidim dim, plesače, one koji piju i one koji sjede, DJ-a. Ooo, počela je pjevati Janis Joplin. *Bobby McGee*. Volim tu stvar.“

„Ne, ne“, prekidaš me. „Pričaj mi o onome što stvarno vidiš. O onome što vidiš kada promatraš svojim unutaršnjim vidom.“

Moj je poriv na tvoj neobičan nalog istodobno osvrtnje oko sebe, nervoza i nesigurnost koju osjećam; tražim promatra li me tko. Nerazumljiv strah prolazi kroz mene i osjećam žmarce kako se penju uz donji dio mojih leđa. Zapravo i ne želim da itko čuje ono što vidim.

U pozadini Janis nas polako uvodi u svoju baladu.

„U redu je, samo te ja čujem“, razuvjeravaš me.

Buka je takva da i nije moguće da me itko drugi čuje.

Gledam te u oči, osjećam njihovu blagost i opuštam se.

Pogledom se vraćam na mnoštvo pred sobom, gledam u njih i sklapam oči.

Dopuštam da energija koju sam privukla k sebi pripovijeda svoje impresije:

„Svi su zbijeni jedni do drugih kao u kakvoj košnici i zapravo mi ih je teško razaznati. Ono što najprije primjećujem male su duge ponad glava svih osoba. Kao da se u visini od otprilike pet do petnaest centimetara iznad glave svake osobe nalazi mala duga. Boje su iznad svake osobe različite, slične smiješnim rođendanskim šeširićima koje nose nad svojim glavama. To su zapravo boje njihove aure, a kako se nalaze stiješnjeni u ovom prostoru, njihova aura po samoj je prirodi stvari čvrsto zbijena uz njihovo tijelo. Te su različite boje duge iznad njihovih glava kao radio prijemnici i odašiljači istovremeno; prikazuju frekvencije koje su pojedinci spremni primiti i odašiljati.

U ovom prostoru rijetko tko ima jarku svjetlost iznad i oko sebe. Nitko pak ni nema frekvenciju van sedam boja duge."

Pogledavam te, kimaš i potičeš me da pričam dalje: „Samo nastavi."

„Mnogi su od njih vezani. Mislim, energetski vezani. Iz područja njihova solarnog pleksusa izlaze niti žute svjetlosti. Oni toga nisu svjesni, ali dopuštaju da na taj način iz njih "curi" energija. Niti se nalaze između grupiranih. Najbolje se to vidi u ženskim skupinama. Djevojka koja se smatra vođom privlači niti drugih djevojaka k sebi isisavajući im na taj način, kroz tu žutu nit, snagu. Nitima su povezani i iz drugih razloga. Ovdje su i oni koji su isprepleteni s bivšim ljubavima, simpatijama, ili neispunjenim ljubavnim čežnjama; hrane energiju koja se ne može manifestirati unatoč njihovom naporu. Neke niti sežu daleko van ovog prostora vezujući ljude na velike udaljenosti. Nisu sve te niti vezane na osobe, već i na stvari, ideje, prošlost.

Unatoč toj energiji koju otpuštaju iz solarnog pleksusa, stanje je još gore usmjerim li pogled prema njihovim vratovima. Mnogi u tom području drže tamne energije. Teške, negativne misli. Mnogi ne znaju govoriti lijepo o drugima, ali to isto ne znaju ni o sebi."

Zastajem, osjećam hladnoću i, automatski, stišćem se u sebe.

„Pričaj", govoriš mi.

„Kod nekih se sa stražnje strane kralježnice, tik do vrata, nalazi vrlo tamna energija. To je nezavisan entitet prikačen na auru osoba. Primjećujem da je tama jača kod onih koji su obamrli pomoću alkohola, duhana ili droge. To kao da jača entitet koji se nalazi uz njih. Od njih me prolaze srsi. Ružne su to njuške. Ne želim ih gledati."

„Pričaj mi o njihovim srcima."

„O tome se nema puno reći. Većina je njih svoje srce stavila u svojevrsan oklop, u tvrđavu koja ih štiti od bilo kakvih povreda. Ali kada se srce zatvori prema vanjskim povredama, često iz sebe prestane otpuštati ljubav.

Unatoč tome”, zastajem kako bih razmislila kako se izjasniti, „ispod sve te fasade, u srcu svakoga od njih plamti mala životna iskra. Mnogi je nisu svjesni. Ne osjećaju je u sebi, ne vide je u drugima.

Potreba za ljubavlju ostaje, traže je. Mnogi su ovdje jer traže ljubav, ali ne znaju što je ona, imaju potrebu za njome kao nadomjestkom za onim što osjećaju kao prazninu u svojim životima, a zapravo ne mogu definirati što je točno to što traže."

„Želiš čuti dalje?" pitam te.

Kimaš ozbiljnog pogleda.

„Nisu spojeni na energiju planete. Rijetko tko jest. Vjerojatno i ne znaju kako biti povezani."

„Kako to razaznaješ?" pitaš me.

„Ispod njih ne postoji srebrnasto-zlatna nit, korijen koji ih vezuje na energiju središta planete. Ispod njih, ali ne sviju, taloži se tamna energija koja zadire prema donjim energetskim centrima, čakrama; to su teške riječi, ali nešto poput astralnog silovanja. Kao da nisu zaštićeni odozdo. Mnogi od njih, koje promatram, zapravo su koncentrirani u području glave. More ih raznorazne misli, mnoge nevažne, overload raznim mentalnim energijama. Neke od tih misli dolaze od suvišnih informacija kao onih koje moramo savladati radi uspjeha u školi, a zapravo ne služe nekoj stvarnoj svrsi. Neke su misli konstrukcije prenesene iz medija koji služe informiranju, a zapravo prenose i mnoge pogrešne, štetne i nesuvisle percepcije; neke od mentalnih projekcija dolaze iz kompjuterskih igara - umjetnih svjetova, matrica, neke dolaze od glazbe bez etičnosti ili koja slavi nasilje, neke od nasilnih priča – filmskih, knjiških, predaje. Mogli bismo o tome ispisati znanstvene radove."

„Još si znatiželjna?" nervozno te pitam, nastojeći se smiješiti i razbiti vlastitu nelagodu.

„Samo ti pričaj, dobro ti ide."

„Fokusiram li se na pojedine osobe, uočavam njihove boli. Osjećam njihovu usamljenost, osjećaj nepripadanja. Kod one tamo djevojke, one smeđokose buce, vidiš li je tamo, u plavoj majici prekriženih ruku preko prsiju skutrila se uz rub podija u tamu gdje je ne dostižu svjetla reflektora, osjećam veliki nedostatak ljubavi i nedostatak samopouzdanja; tako je debeo i gotovo opipljiv."

„Kako to znaš?"

Razmišljam trenutak: „Ne znam zapravo, jednostavno osjećam. Nekada mi je previše podnijeti sve što osjećam. Kao i ovima tu što se umrtvljuju alkoholom.”

Janis nastavlja u krešendu: „I'm calling my lover, calling my man,... calling my lover just the best I can.”

„Kada ih promatram, razaznajem još nešto, nešto što pruža nadu.” Gledam plesače. Prepuštaju se glazbi, ona ih čisti, njihove aure se otpuštaju i miješaju u jednu masu, združenu i isprepletenu energiju plesača. „Glazba ih združuje, čisti, snaži. Njihova unutarnja iskra pritom jača, a energija koju stvaraju razlijeva se i nadilazi ovaj prostor i širi i širi...” Zastajem promatrajući i želim dokučiti dokle.

„Ma dobro stara, kako ipak to vidiš?” smiješ se, ali znam da želiš razbiti suludost situacije.

Frustrirana sam jer ne pronalazim prava objašnjenja koja bi svatko zdravorazumski shvatio kao kakav priručnik za korištenje električnim uređajem: komponentu A pokrećete pritiskom na gumb na kojem piše *play*.

„Ma, nekada smo svi tako mogli gledati!” jednostavno je izletjelo iz mene.

„Odakle mi sad to?” pomislim zabezeknuto.

Janis je završila. DJ spušta atmosferu Radioheadovim *Creep*. Frontman pjeva: „What the hell I'm doing here, I don't belong here.”

„Znaš, nisam samo njih ogolila. Time što ti ovo pričam, razgolićujem i sebe. Pitam se zašto ja to vidim? Zašto to moram vidjeti kada uđem u prostoriju? Zašto to moram osjećati? Zašto to drugi ne vide ili barem ne osjećaju?

A ja vidim, osjećam.”

* * *

„A sad ćeš se probuditi. I kad shvatiš da sanjaš ovaj san, kako ćeš ga odsanjati?”

* * *

Vani je još uvijek noć. Osluškujem zvukove. Tu i tamo koji auto prođe cestom. U kupaonici zuji perilica rublja koju sam programirala da do buđenja završi s pranjem. Kroz sustav grijanja prolazi voda. Sve je na svojem mjestu. Preda mnom je još jedan, sasvim običan dan. U svom sam krevetu.

Postajem svjesna svog neobičnog sna, jezera i Kluba.

Sklapam oči, vraćam se u prostor srca. Čvrsto sam uhvatila mač svjetlosti. Ne želim ga ispustiti.